రక్తం త్రాగే పిశాచం

వసుంధర

(గత సంచిక తరువాయి)

వకుళ పేరిట ప్రారంభమైన అన్నదానాలు వీళ
కలవరపరిచాయి.

నిజానికి వకుళ దుష్టశక్తి. ఈమె అన్నదానం వ

సత్కార్యక్రమాలారంభించే అవకాశంలేదు. మరి అలా ఎందుకు జరుగుతోంది? వకుళ విషయంలో తమ అంచనా తప్పిందా?

అన్నదానాల గురించి నరోత్తమరావు ఆచూకీ తీశాడు. అతడు చెప్పిన విశేషాలు వాళ్ళకింకా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించాయి.

రఘు అనే యువకుడు అన్నదానాల ఏర్పాటు చేస్తున్నాడు. అతడికీ విషయంలో రాగిణి అనే యువతి చేయూతనిస్తున్నది. త్వరలో వారిద్దరూ వివాహం చేసుకోవాలనుకుంటున్నారు.

అన్నదానాలను వకుళ పేరిట జరిపించడానికి కారణం అతడికి వకుళనుంచి డబ్బు లభిస్తోంది. అతడు వకుళ నెప్పుడూ చూడలేదు. అతడికి తెలియకుండానే ఆమె అతడికి డబ్బు ఇస్తోంది. ఆమె రఘు అకౌంట్లోకి డబ్బు జమకడుతుంది. అతను అందులోంచి డబ్బు విత్‌డ్రా చేస్తాడు.

ఇంకో విషయమేమిటంటే—వకుళ పేరిట అతడొక సంఘాన్ని స్థాపించాడు. అది రిజిష్టర్ కూడా చేయించాడు. ఆ సంఘంలో చేరినవారు—సంఘం నిర్వహించే సాంఘిక సేవా కార్యక్రమాల ఖర్చులు భరించాలి. అలా భరించేవారికి వకుళనుండి రక్షణ లభిస్తుంది. అంతే- ఈ షరతు వినగానే సంఘానికి లక్షలకు లక్షలు నిధులుగా లభిస్తున్నాయి. సంఘానికి చాలామంచి ఆశయాలున్నాయి. అన్నింటిలోకీ మొట్టమొదటిది దేశంలో నిరాశ్రయులన్నవారు లేకుండా చేయడం. నా అన్నవారు లేనివారికీ, గతిలేక పరుల పంచన బ్రతికేవారికీ గౌరవంగా బ్రతికే అవకాశం ఈ సంఘం ఇస్తుంది.

దేశంలో పేదరికాన్ని, నిరుద్యోగాన్ని రూపుమాపడం ఈ సంఘానికి ఇతర ముఖ్యాశయాలు.

సంఘ సభ్యులకు డబ్బుకు లోటుండదు. కానీ అవినీతి, అన్యాయాన్ని వకుళ క్షమించదు. వకుళ విధించే శిక్షలు మానవాతీతంగా ఉంటాయి. అవంటే సభ్యులకు భయం.

ప్రారంభించిన రెండు మాసాల్లోనే సంఘం ఎంతో బలవత్తరమైనదై — దేశమంతటా దానికి ఉప సంఘాలు ఏర్పడసాగాయి.

సంఘం వ్యవహారాలు చూడడం కోసం దేశమంతటా కొన్ని వేలమంది యువకులు నియమించబడ్డారు. ఆ విధంగా నిరుద్యోగ సమస్యకు ఉడతాభక్తి సాయం లభించింది. ఎందరో పేద విద్యార్థులకు ఫీజులకూ, పుస్తకాలకూ డబ్బునిచ్చింది సంఘం. అనాథులకు అన్నదానం చేస్తుంది సంఘం. డబ్బులేక తమ ప్రతిభకు వ్యాపార రూపమివ్వలేని వారందరికీ ధన సహాయం చేస్తుంది సంఘం.

హైద్రాబాదులో వెలసిన ఉపసంఘంలో జనార్దనం అనే సంఘ సభ్యుడు — సంఘం ఆశ్రయం పొందిన రంగమ్మ అనే వనితను బలవంతం చేశాడు. మరునాడు శరీరంలో రక్తం లేకుండా అతడి శవం పడివుంది.

విక్టర్ అనే సంఘ సభ్యుడు సంఘానికి చందాగా వచ్చిన కొండ డబ్బును తనే కాజేశాడు. వకుళ అతడి కుడిచేతిని మెలితిప్పి శాశ్వతంగా అవిటివాణ్ని చేసింది.

సంఘంలో ఎక్కడ దొంగతనాలు జరిగినా, ఎక్కడ అవినీతి తలఎత్తినా వకుళ క్షమించదని దారుణంగా, అమానుషంగా శిక్షిస్తుందనీ సంఘ సభ్యులలో ప్రచార

ముంది. దానితో వారంతా నీతిగా ఉండటానికి ప్రయ త్నించేవారు.

ఈ విశేషాలన్నీ తెలిశాక—"ఇంతకూ వకుళ నావ హించింది దుష్టశక్తియా లేక మంచి శక్తియా?" అన్న అనుమానం మహాదేవుడికీ, శివశంకరానికీ కూడా కలిగింది. దుష్టశక్తి గురించి వారనుకున్న అంచనాలన్నీ తప్పినట్లే కనబడుతోంది.

ఇంతకూ వకుళ ఏమయింది? ఆమె రాగిణి, రఘులను వశపర్చుకున్నదా?

జగ్గూను ఆమె ఒకప్పుడు రాగిణి ద్వారానే శిక్షిం చింది.

"ఒకవేళ రాగిణి వకుళ ఏమో — ఆమె మారు వేషంలో ఉన్నదేమో?" అన్నాడు శివశంకరం.

లింగానికీ ఆలోచన నచ్చలేదు. మెరుపుతీగెలాంటి రాగిణిని పిశాచిగా భావించడం అతడి యువక హృద యానికి అపశ్రుతిలా తోచింది— "వకుళ గురించి మన ఆలోచనలు తప్పేమోననిపిస్తుంది. దేశంలోని పేదప్రజ లామెనిప్పుడు ఆరాధిస్తున్నారు. దేశమంతటా వకుళ సేవా సంఘాలతోపాటు — ఆమెకు ఎన్నో అభిమాన సంఘాలు కూడా ఏర్పడ్డాయి. అలాంటి మనిషిని దుష్ట శక్తిగా భావించడం...." అన్నాడు లింగం మధ్యలో ఆపేసూ.

"మంచి చేసినా చెడు చేసినా—ఆమె విధానాలు మంచివి కాదు. మనుషుల్ని రక్తం పీల్చి చంపడం అమా నుషం. ప్రస్తుతం ఉన్నది తుఫానుకు ముందరి ప్రశాంతం. ఏదో రోజున ఆ శక్తి విరుచుకుపడుతుంది. అందుకే ఉపే

కించకూడదు. దాని ఉనికిని తెలుసుకోవాలి—"
అన్నాడు మహాదేవుడు.

"ఇంకో రెండు రోజుల్లో నేను ఆంజనేయ చక్రం వేయడం అభ్యసించగల్గుతాను. అప్పుడు మనం ఆ వకుళను బంధించడం సులభమైపోతుంది-" అన్నాడు శివశంకరం.

"రెండ్రోజులాగి మనం రాగిణిని కలుసుకుంటాం. నాకా రాగిణిమీద చాలా అనుమానంగా వుంది—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"ఆంజనేయ చక్రం అభ్యసించడం అయేవరకూ రాగిణిని కలుసుకోడదని సిద్ధాంతమేమీ లేదుకదా—ఇప్పుడే మనం రాగిణిని కలుసుకుందాం — కొన్ని అనుమానాలు తెలుసుకోవచ్చు—" అన్నాడు లింగం.

"నువ్వు చెప్పింది బాగానే ఉంది. మనిద్దరం వెడదాం—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

అప్పుడే కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది.

"ఎవరూ?" అన్నాడు మహాదేవుడు. కొద్దిక్షణాల్లో ఆ గదిలోకి ఓ యువతి ప్రవేశించింది. ఆమె ఆయాసంతో రొప్పుతోంది. ఆమె కనులు భయాన్ని సూచిస్తున్నాయి.

"ఎవరమ్మ నువ్వు?" అన్నాడు శివశంకరం.

"నేను.... నేను....వకుళను చూశాను...." అన్నదా యువతి.

ఆ యువతి నెక్కడో చూసినట్లు గుర్తించాడు లింగం. అయితే ఎక్కడ చూసిందీ అతడికి గుర్తురాలేదు. అతడామె మాటలు వినకుండా ఎగిసిపడే ఆమె గుండెల వంక చూస్తున్నాడు. అతడి మనసు వశం తప్పింది. అంతటి సౌందర్యవతి ఆమె!

అలా చూడని మహాదేవుడు, శివశంకరం మాత్రం

ఉలిక్కిపడి—"ఏమన్నావ్! వకుళను చూశావా? ఎక్కడ?" అన్నాడు. అప్పటికీ మాటలు లింగం తలకీ ఎక్కాయి. అతడూ ఉలిక్కిపడ్డాడు. మైకం వదిలి పోయింది.

"అవును—వకుళను చూశాను. ఆమె చాలా కాలంగా మా ఇంట్లోనే వుంటోంది—అయితే ఆమె వకుళ అని నాకు తెలియదు. ఈ రోజు చూశాను. తన గదిలో ఒక గాజు జాడీ. దానినిండా ఏదో ద్రావకం. దానిలో ఆమె నగ్నంగా ఈదులాడుతోంది. ఆ దృశ్యం మహా భయంకరంగా ఉంది. నేనామెను చూశాను. నన్నామె చూడలేదు. అక్కణ్నించి ఇక్కడిదాకా ఒకే పరుగుతో వచ్చాను...." అందామె ఇంకా ఆయాసపడుతూనే.

"అయితే నువ్వు మా దగ్గర కెందుకొచ్చావ్?" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"ఈ విషయమై మీరు పరిశోధనలు చేస్తున్నారని పత్రికల్లో చదివాను. అందరికంటే ముందుగా ఈ విషయం మీకు తెలిసేనే బాగుంటుందనిపించింది—" అందామె.

"నీ పేరు?" అన్నాడు మహాదేవుడు.

ఆమె చెప్పేలోగానే-"ఆఁ గుర్తుకొచ్చింది. జలజ!" అన్నాడు లింగం. ఒకరోజు ఈ జలజ రాగిణితో మాట్లాడుతుండగా చూశారు వాళ్ళు ముగ్గురూ.

"అవును నా పేరు జలజ. కానీ మీకెలా తెలుసు?" అనడిగిందామె ఆశ్చర్యంగా.

"ఎలాగో తెలుసుండిలే కానీ — మీ యింటికి వెడదామా?" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"తీసుకు వెడదామనే వచ్చాను నేను—" అంది జలజ.

"అన్నయ్యా—నువ్వూ వస్తావా?" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"నేను రాను. కానీ ఆమె మీపై అత్యాచారానికి తలపడితే ఆగకుండా ఆంజనేయ దండకం చదవండి. ఆమె బయటకు వెళ్ళిపోయేవరకూ అలా చదువుతూ నే ఉండండి—" అన్నాడు శివశంకరం.

ముగ్గురూ కలిసి కార్లో బయలుదేరారు. సగందారిలో వాళ్ళ కారుకు ఎదురుగా ఓ తెల్లకారు వచ్చి దారికడ్డంగా ఆగింది. మహాదేవుడు కారు ఆపక తప్పలేదు. తెల్లకారు లోంచి ఓ యువకుడు—ఇద్దరాడవాళ్ళు దిగారు.

ఆ యువకుడు మహాదేవుడి కారును సమీపించి—"ఏమిటిది జలజా—ఇక్కడున్నావ్? నీతో మాట్లాడాలి-ఒకసారి కారు దిగు—" అన్నాడు.

"అంతా చెబుతాను అన్నయ్యా!" అంటూ జలజ కారు దిగింది.

"వీళ్లను మనింటికి తీసుకొస్తున్నావా?" అన్నాడా యువకుడు.

"అవును. అసలేం జరిగిందంటే...."అని జలజ ఏదో చెప్పబోతుండగా—అతడు వారించి— "అంతా నాకు తెలుసు. నువ్వు ముందు మన కారెక్కు. నేను వీళ్లతో మాట్లాడతాను—" అన్నాడు.

ఏమనుకుందో జలజ వెళ్ళి తెల్లకారెక్కింది. కార్లోంచి దిగిన ఆ మ్మాయిలిద్దరూ ఆమెకు అటూ యిటూ కూర్చున్నారు.

ఆ యువకుడు మహాదేవుడితో — "మీరు నన్ను మన్నించాలి. వకుళ కథకు చిలవలు, పలవలు అల్లి ఎన్నో పత్రికలు ప్రచురించాయి. అవి చదివి నా చెల్లెలు జడుసు

కుంది. దానికి మతి చెదిరింది. మామూలుగా బాగానే ఉంటుంది. ఉన్నట్లుండి — అదిగో వకుళ కనిపిస్తోంది అంటుంది. గాజు జాడీలో స్నానంచేస్తున్న వకుళ మనింట్లోనే ఉన్నదంటుంది. యెవరూ లేకపోతే ఈ కబురు యెవరికో చెప్పాలంటుంది. మీ దగ్గరకు కూడా అదలాగే వచ్చిందా?" అన్నాడు.

మహాదేవుడు ఆశ్చర్యంగా-"మీరు చెప్పింది నిజమే?" అన్నాడు.

"అనవసరంగా మా చెల్లెలు మీకు శ్రమ ఇచ్చింది. మరోసారి మన్నించమని అడుగుతున్నాను. దయుంచి మీరు వెనక్కు వెళ్ళండి—మా యింట్లో మీకు ఏమీ కనబడదు—" అన్నాడు వినోద్.

మహాదేవుడు తల అడ్డంగా ఊచి—"ఆమెకు మతి చెదిరి ఇలాంటి మాటలు చెబితే అది కూడా ఒకరకమైన జబ్బు. అలాంటి జబ్బులు కుదర్చగల శక్తి నాకుంది. ముందొక పర్యాయం నన్ను కూడా ఆమెతోపాటు మీ యింటికి రానివ్వండి. ఆమె వకుళను యెక్కడ చూశా నన్నదో అక్కడికి తీసుకువెళ్ళనివ్వండి. అప్పుడు నేనామె జబ్బు నయం చేయగలను. అయామ్ ప్రొఫెసర్ మహాదేవుడు — ఆల్సో స్పెషలిస్ట్ ఇన్ సైకియాట్రీ—" అన్నాడు.

వినోద్ తలను చిరాగ్గా ఊపి — "దాన్నిప్పుడో డాక్టర్ ట్రీట్ చేస్తున్నాడు. అది పూర్తయ్యేదాకా మరొకరి దగ్గర ట్రీట్‌మెంట్ చేయించడం నాకు ఇష్టం లేదు —" అనేసి జవాబుకోసం యెదురు చూడకుండా తన కారెక్కాడు. మహాదేవుడు చూస్తూండగా ఆ కారు బ్యాక్ చేసి వెనక్కు వెళ్ళిపోయాడు వినోద్.

"సార్ — ఇదంతే నాకేదో అనుమానంగా వుంది. చెల్లెలి జబ్బు గురించి అతను చెప్పినది సాకులాగున్నది తప్పితే ఆమె ఆరోగ్యం గురించి అతదేమాత్రమూ కలవర పడుతున్నట్లులేదు. నా అనుమానం—వకుళ కితడు ఆశ్రయ మిచ్చాడని—మీరా కారు ననుసరించండి. వాళ్ళిల్లు చేరి వకుళ కోసం వెతుకుదాం—" అన్నాడు లింగం.

మహాదేవుడికి లింగం చెప్పిన మాటలు సబబుగా తోచాయి. ఆయన ఆ కారును అనుసరించసాగాడు. వాళ్ళ అనుమానాలను ధృవపరుస్తూ ఆ కారు వాళ్ళను తప్పుదారి పట్టించడానికి యెన్నో సందుగొందులు తిరిగి మొత్తం మీద వాళ్ళ దృష్టినుంచి తప్పించుకుంది.

"ఆ వినోద్ ప్రవర్తన అనుమానాస్పదంగా నే వుంది. మనం ఇప్పుడీ వినోద్, జలజల ఇంటి అడ్రస్ తెలుసు కోవాలి—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"అదేమంత పెద్ద కష్టం కాదు సార్!" అన్నాడు లింగం—"జలజ రాగిణి స్నేహితురాలు. ఆమె యిల్లు రాగిణికి తప్పకుండా తెలిసే వుంటుంది—"

ఇద్దరూ కారులో రాగిణివుండే చోటుకు వెళ్ళారు. అక్కడ రాగిణి లేదు. అయితే ఆమె వకుళ సేవా సంఘం కార్యాలయంలో ఉన్నట్లు వారికి తెలిసింది. అక్కడికి వెళ్ళారు. అక్కడ చూస్తే....

రాగిణి, జలజ మాట్లాడుకుంటున్నారు.

మహాదేవుడు, లింగంపడ్డ ఆశ్చర్యమింతా అంతా కాదు.

"నమస్కారం—రండి—రండి—" అంటూ రాగిణి వారిద్దరినీ ఆహ్వానించింది. అయితే వారిద్దరి చూపులూ జలజపైనే వుండటం గమనించి—"ఈమె మిస్ జలజ! వకుళ కథలు చదివి మతి చెదరగొట్టుకుంది. ఈమె అన్న

వినోద్ ఇప్పుడే ఈమెనిక్కడ దిగబెట్టి వెళ్ళాడు. వకుళ ప్రమాదమైన వ్యక్తి కాదనీ—ఆమె పేద ప్రజలకు ఎంతో సేవచేస్తున్నదనీ — ఆమె అభిమానులు ఆమె పేరిట అభిమాన సంఘాలు స్థాపించుకున్నారనీ ఈమెకు తెలియదు. అవన్నీ ఈమెకు చెబుతున్నాను—" అంది రాగిణి.

"మిస్ జలజా! అయితే వకుళ గురించి మాకు చెప్పిన దంతా అసత్యమా?" అనడిగాడు మహాదేవుడు గంభీరంగా.

"రాగిణీ — వీ రెవరు?" అంది జలజ ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటిస్తూ.

"కొద్ది సేపటి క్రితం నువ్వు మా దగ్గరకు వచ్చి వకుళను చూసినట్టు చెప్పావు. మాకు చూపిస్తానని కూడా చెప్పావు—మనమా ప్రయాణంలోనే వుండగా సగం దారిలో మీ అన్నయ్య వచ్చి...."

అని మహాదేవుడు ఇంకా ఏదో చెప్పబోతూండగా—

"అంతా అబద్ధం—" అని అరిచింది జలజ.

రాగిణి మహాదేవుడివంక సీరియస్‌గా చూసి-"ఆమెకు అసలే మతి చెదిరి ఉంది. మీరామెను ఇబ్బంది పెట్టకండి. మీరు వచ్చిన పనేమిటో చెబితే తెలుసుకొని నేను చేయగలిగింది చేస్తాను—" అంది.

"మిస్ జలజ ఇంటి అడ్రస్ కావాలి—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

రాగిణి ఓ కాగితంమీద అడ్రస్ రాసిచ్చింది. జలజ వంకే చూస్తూ మహాదేవుడు, లింగం అక్కణ్ణించి సెలవు తీసుకున్నారు. అక్కణ్ణించి జలజ ఇల్లు చేరుకోవడానికి వాళ్లకు ఎంతో సేపు పట్టలేదు.

ఇంటిదగ్గర వినోద్ ఉన్నాడు—"రండి ప్రొఫెసర్!" అంటూ ఆహ్వానించాడతను మహాదేవుణ్ని.

"ఇదే ఆహ్వానం కాసేపటి క్రితం ఇస్తే బాగుండేది మిష్టర్ వినోద్!" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"ఏం చేయను చెప్పండి? నా చెల్లెలి మాటలు పట్టుకొని ఇల్లంతా వెతికారంటే అది అప్సెట్ అవుతుంది. వకుళ చెడ్డది కాదనీ ఆమె ఎన్నో మంచి పనులు చేస్తున్నదనీ నమ్మకం కుదిరేదాకా దానికి వకుళపట్ల ఏర్పడిన బెదురుపోదు. అందుకే నేను దానిని దాని స్నేహితురాలు రాగిణి దగ్గర దిగవిడిచి ఇంటికివచ్చి మీకు ఆహ్వానం ఇవ్వడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాను—" అన్నాడు వినోద్.

"అయితే మీ ఇల్లు మాకు చూపిస్తారా?" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"సంతోషంగా—" అని నవ్వి—"మా జలజ వకుళ అని బెదిరిపోతున్న గది కూడా మీకు చూపిస్తాను—" అంటూ వినోద్ వాళ్ళిద్దరికీ తన యిల్లు చూపించి ఆఖరున ఓ గదిలోనికి తీసుకువెళ్ళాడు. ఆ గదిలోనే జలజ వకుళను చూశానని అందరికీ చెబుతూంటుంది.

గది తలుపులు తెరువగానే మహాదేవుడు, లింగం— ఇద్దరూ నివ్వెరపోయారు.

గదిలో నాలుగుమూలలా నాలుగు గాజుజాడీలున్నవి. నిలువెత్తున్న ఆ జాడీలలో నలుగురు నగ్న యువతులు ఈదులాడుతున్నారు. గది మధ్యన ఒక మంచమున్నది. దానిమీద పరుపు కూడా ఉంది.

"ఏమిటిది?" అన్నాడు మహాదేవుడు ఆశ్చర్యంగా.

"వకుళ గురించి తెలియకముందు నా చెల్లెలి పడకగది

ఇది. ఆమె కోసం ఈ బొమ్మల్ని నేనే కొన్నాను. స్విచ్ నొక్కితే అవి ఈదులాడుతాయి. మళ్ళీ స్విచ్ నొక్కితే అవి నిశ్చలంగా ఉంటాయి—" అంటూ వినోద్ ఆ విషయం డిమాన్‌స్ట్రేట్ చేసి చూపించాడు.

"అద్భుతం—" అన్నాడు లింగం.

"కానీ నీ చెల్లెలికిదేం సరదా?" అనడిగాడు మహాదేవుడు.

"ఇలాంటి సరదాలే — దాని కొంప ముంచాయి. వకుళ గురించి విన్నప్పట్నుంచీ — ఆమెకిలాంటి గాజు జాడీలే ఉన్నవని తెలిసినప్పట్నించీ — జలజకీ గాజు జాడీల్లో బొమ్మలకు బదులు వకుళ కనిపిస్తోంది. అవి తను సరదాగా పెట్టుకున్న విషయం మరిచిపోయి వకుళ తన యింటిని ఆవహించినదనుకొంటోంది. అదృష్టంకొద్దీ పూర్తిగా మతిపోలేదు—" అన్నాడు వినోద్.

"అలాంటప్పుడు గదిలోంచి వీటిని తీయించేయొచ్చుగా—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"అలా చేస్తే-ఇదంతా ఒకనాటి దాని సరదాయేనన్న విషయం దానికెలా గుర్తుంటుంది?" అన్నాడు వినోద్.

"ఒక చిన్న ప్రయోగం—" అన్నాడు మహాదేవుడు. అంటూనే ఆయన ఆంజనేయ దండకం చదవడం ప్రారంభించాడు.

"స్టాపిట్!" అంటూ అరిచాడు వినోద్.

మహాదేవుడు దండకం ఆపలేదు.

"ఐ సే స్టాపిట్!" అంటూ అరిచాడు వినోద్.

మహాదేవుడు ఆపలేదు.

ఉన్నట్టుండి వినోద్ గదిలోంచి పరుగుపెట్టాడు. మహాదేవుడు కూడా వినోద్‌ననుసరించి పరుగెడుతూనే

దండకం చదవసాగాడు. ఇద్దరూ అలా కొంతదూరం పరుగెత్తాక వినోద్ ఆయాసంతో వగరుస్తూ ఒకచోట ఆగిపోయి భయంకరంగా కేక పెట్టాడు.

మహాదేవుడు అతణ్ని సమీపించి—"అంటే నువ్వు వకుళ ఏజంటువన్న మాట!" అన్నాడు.

"నో!" అంటూ అరిచాడు వినోద్.

"ఆంజనేయ దండకం చదివితే నీకంత బాధ ఎందుకు?"

"ఏమో—నాకు తెలియదు—"

మహాదేవుడు సూటిగా వినోద్ కళ్ళలోకి చూసి—"మిస్టర్ వినోద్! వకుళ నీ రక్తం తాగిందా?" అనడిగాడు.

"నో—అసలు వకుళను నే నెన్నడూ చూడలేదు—" అన్నాడు వినోద్.

"అబద్ధం. నువ్వు వకుళను చూశావు. ఆమె నీ రక్తం తాగింది. నువ్విప్పుడామె బానిసవు. నీకా బానిసత్వం నుంచి విముక్తి కావాలంటే నాతో రా!" అన్నాడు మహాదేవుడు.

వినోద్ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"మధు ఇంటికి తీసుకువెడదామా ఇతన్ని"- అన్నాడు లింగం.

"అక్కడికే—" అని నవ్వాడు మహాదేవుడు.

"నాకిష్టంలేని చోటికి నన్నెవ్వరూ తీసుకెళ్ళలేరు—" అన్నాడు వినోద్.

వినోద్ కోపంగా మహదేవుడి వంక చూశాడు. మహాదేవుడు ఆగకుండా దండకం చదవడం ప్రారంభించాడు. వినోద్ ఉత్సాహంగా వింటూ నవ్వసాగాడు.

మహాదేవుడి గొంతు పెరిగినకొద్దీ అతని నవ్వు కూడా పెరిగింది.

అలా చాలాసేపు మహాదేవుడు దండకం చదువుతూనే ఉన్నాడు.

"సార్ — ఇంక ఆపేయండి. అతను లొంగడంలేదు-" అన్నాడు లింగం.

మహాదేవుడు దండకం ఆపేశాడు. వినోద్ నవ్వు ఆపేశాడు.

"ప్రొఫెసర్ — విజ్ఞానశాస్త్రం ముందంజ వేస్తోంటే మీ బుద్ధి వెనుకడుగు వేస్తోంది. మంత్రాలకు చింతకాయలు రాలవు. మీరు వెళ్ళి మీ పరిశోధనలు చూసుకోండి —" అన్నాడు వినోద్.

మహాదేవుడు అక్కణ్ణించి కదిలాడు. దారిలో ఆయన లింగంతో — "వినోద్ వకుళ ఏజెంటు అన్న విషయంలో సందేహంలేదు. ఈ విషయం నరోత్తమరావుకు చెబితే — తర్వాత అతడే చూసుకొంటాడు. అయితే ఒకసారి దండకానికి భయపడ్డవాడు మళ్ళీ యెందుకు పడలేదా? అని ఆశ్చర్యంగా వుంది —" అన్నాడు.

"సార్ మీరేమీ అనుకోనంటే ఒక్క మాట! అతను, జలజ కలిసి మనని టీజ్ చేయడానికి అంటే ఏడిపించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారేమోనని నా అనుమానం. వీళ్ళకు వకుళతో సంబంధమూ లేదు, మంత్రశక్తులపై నమ్మకమూ లేదు. కాలక్షేపం కోసం మనతో ఆడుకుంటున్నారు" అన్నాడు లింగం.

"నువ్వు చెప్పిందీ ఆలోచించదగ్గ విషయమే!" అన్నాడు మహాదేవుడు సాలోచనగా.

31

ఈలోగా జోగారావు ఇంట్లో కొన్ని విచిత్రాలు జరుగసాగాయి.

శారద అక్క సూర్యావతి తనకు లేక లేక పుట్టిన మగ పిల్లాడితో వచ్చి వారింట మకాం పెట్టింది. సూర్యావతి భర్త షణ్ముఖరావుకా యిల్లు సదుపాయంగానే అనిపించి కొంతకాలంపాటు అక్కడే ఉండాలని తీర్మానించుకున్నాడు.

చంటిపిల్లవాడి అవసరాలు చూడ్డానికిగా సూ సూర్యావతి ఒక పనిపిల్లను పెట్టుకొన్నది.

పనిపిల్ల పేరు మంగమ్మ. వయసు పదహారేళ్ళు. కానీ చక్కని అవయవ పుష్టితో అది ఇరవై ఏళ్ళదానిలా ఉంటుంది. దానికి పెళ్ళికాలేదని అంటుంది కానీ చూసిన వాళ్ళంతా పెళ్ళయినదానిలా ఉంటుందని అంటారు. మగాళ్ళు దానికేసి ఒక్కసారి చూసి వూరుకోలేరు. ఏకాంతంలో దొరికితే చెయ్యి పట్టుకోకుండా వుండలేరు.

మంగమ్మ పని యెంతో శ్రద్ధగా చేస్తుంది. ఆ వీధిలో అది మంచి పేరు సంపాదించుకొని అయిదారిళ్ళు కుదుర్చుకొంది. మధు యింట్లో కూడా అది పనిచేసేది.

పెళ్ళి కాని మధు కళ్ళు దానిమీద పడ్డాయి. తల్లి స్నానాల గదిలో ఉండగా అది యిల్లూడుస్తూంటే అతనోసారి దాని చెయ్యి పట్టుకొన్నాడు. అది అతడికేసి కోపంగా చూసింది.

మధు హడలిపోయాడు. తల్లికి చెబుతుందేమోనని కాస్త వణికాడు కూడా.

“అలా వణికిపోయేవాడివి — చెయ్యెందుకు పట్టు

కొన్నావ్?" అంది మంగమ్మ కొంటెగా నవ్వుతూ. ఆమె కొంటె నవ్వు మధుకు ధైర్యాన్నివ్వగా చటుక్కున ఓ అడుగు ముందుకువేసి దాని ముఖంపైకెత్తి ముద్దు పెట్టుకొన్నాడు.

"తియ్యగా ఉంది—" అంది మంగమ్మ.

ఆ తర్వాత వాళ్ళు తియ్యటి ముద్దులూ, వెచ్చటి కౌగిళ్ళూ, కమ్మటి సౌఖ్యాలూ చాలా అనుభవించారు. ఉద్యోగంలేని—పనిలేని పెద్దమనిషి మధు. అతడి తల్లికి పీధి పెత్తనాలు యెక్కువ. తండ్రి తరచుగా టూర్లలో ఉంటాడు. అందువల్ల యింట్లో మంగమ్మతో అతడికి చాలా అనుభవాలే దొరికాయి.

మధు విషయంలోనే కాక మంగమ్మ మిగతా ఇళ్ళల్లో కూడా మగాళ్ళ విషయంలో చూసీచూడనట్లూరుకొని వాళ్ళ అభిమానం సంపాదించుకొంది. జోగారావుకీ, షణ్ముఖరావుకీ కూడా అదంటే ఆశ ఉంది. ఆడవాళ్ళదగ్గర పని బాగా చేస్తుందని పేరు తెచ్చుకొంది.

కోడి కూయకుండా వచ్చి—రాత్రి పదుకొండదాకా అది ఆ వీధిలోనే ఉండేది. అన్ని ఇళ్ళల్లో పనిచేస్తూ—తీరిక దొరికినప్పుడల్లా అది సూర్యావతి కొడుకు విషయమే చూసుకొనేది. పిల్లాడు దాని దగ్గర బాగా ఆడుకొనేవాడు. వాడికిప్పుడు ఆయిదో నెల నడుస్తోంది.

ఒక రోజున సూర్యావతి, శారద కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకొంటూంగా చంటిపిల్లాడు కెవ్వుమన్న కేక వినిపించింది. సూర్యావతి కంగారుపడి అక్కణ్నుంచి లేచి పరుగెత్తింది. ఆమె ఒడ్డ ఉన్నచోటికి వెళ్ళి అక్కడ దృశ్యం చూసి ప్రమాన్పడిపోయింది.

మంగమ్మ చంటిపిల్లాడికి పాలిస్తోంది.

"ఏమి టే—నువ్వు చేస్తున్న పని?" అని గద్దించింది సూర్యావతి. మంగమ్మ ఉలిక్కిపడి — దొరికిపోయిన దొంగలా మాట్లాడలేదు.

"ఎన్నాళ్ళనుంచీ ఈ పని?" అంది సూర్యావతి.

మంగమ్మ మాట్లాడలేదు.

"అడ్డమైన వాళ్ళతోటీ తిరుగుతారు. బిడ్డ పుడితే బయట పారేస్తారు. ప్రకృతి వూరుకోదు. ఆ కోరికలు ఇలా తీర్చుకుంటారు. లేకపోతే పెళ్ళికాని దానివి—నువ్వు పిల్లాడికి పాలివ్వడమేమిటి? అయినా నా బిడ్డడికి నువ్వు పాలివ్వడమేమిటి? వాడికన్ని నీ బుద్ధులే?" అంటూ గద్దించింది సూర్యావతి.

"తప్పైపోయింది — మన్నించడమ్మా—" అంటూ మంగమ్మ సూర్యావతి కాళ్ళు పట్టుకుంది.

"ఊఁ సరేలే—" అంది సూర్యావతి. పిల్లాడేదో కావ్వుమని ఏడిస్తే తనక్కడకు వచ్చానన్న విషయం ఆమె మరిచిపోయింది. ఎందుకేడ్చాడో అడగాలని కూడా తోచలేదు.

మర్నాడు మగాళ్ళిద్దరూ ఆఫీసులకీ, పిల్లలిద్దరూ స్కూళ్ళకీ వెళ్ళాక—సూర్యావతి స్నానానికి వెళ్ళింది. పిల్లాడు ఏడుస్తూంటే శారద వాణ్ని వళ్ళో వేసుకొని ఊపసాగింది. యెంత ఊపినా వాడు ఏడుపు ఆపడం లేదు. ఆఖరికి శారద విసిగిపోయి—"పెంకి వెధవా— ఏంచేస్తే ఊరుకొంటావురా—" అంది.

"నాకాకలేస్తూంటే పాలుకలిపి పెట్టాలని తెలియదూ-పైగా పెంకి వెధవా అంటావ్?" అంటూ గద్దించాడా చంటిపిల్లాడు.

"వేలెడు లేడు—ఎంతమాటన్నాడు?" అనుకొని

హఠాత్తుగా ఉలిక్కిపడింది శారద.

ఇప్పుడు మాట్లాడిం దెవరు?—చంటిపిల్లాడు కదూ!... నిండా అయిదు నెలలు లేని వాడు నోరు విప్పి మాట్లాడేడా? ఇది కలా, నిజమా?

ఆమె సంభ్రమాశ్చర్యాలతో చంటిపిల్లాడికేసే చూడ సాగింది.

"అలా చూస్తావేమిటి? వెళ్ళి పాలుకలిపి తీసుకురా-" అంటూ గద్దించాడా పిల్లాడు మళ్ళీ.

శారద హడలిపోయి — పిల్లాణ్ని వళ్ళోంచి కిందకు దొర్లించేసింది. వాడు గుక్కపట్టి ఏడ్వసాగాడు. ఆమె పరుగునవెళ్ళి స్నానాల గది తలుపుతట్టి — "అక్కా- నాకు భయంవేస్తోందే?" అంది.

"ఏమయింది? అవతల కుర్రాడింకా ఏడుపు మానినట్లు లేదు—" అంది సూర్యావతి లోపల్నుంచి.

"అవు నే—వాడు మాట్లాడుతున్నాడు. ఆకలేస్తోంది- పాలు కలిపి పట్రావాలని తెలియదా అని దెబ్బలాడు తున్నాడు—" అంది శారద వణుకుతున్న కంఠంతో.

సూర్యావతి చటుక్కున తువ్వాలు తడివంటికి చుట్ట బెట్టుకొని తలుపు తీసుకొని బైటకు వచ్చింది.

"ఏమి టే—నువ్వనేది? నీకేమైనా మతిపోయిందా? అయిదు నెలల కుర్రాడు నోరు తెరిచి పాలు కావాలని అడగడమేమిటి?" అంది సూర్యావతి.

"ఏమో బాబూ—నాకు భయంవేస్తోంది. నువ్వెళ్ళి నీ పిల్లాణ్ని చూసుకో—" అంది శారద.

సూర్యావతి ఆత్రుతగా కొడుకును చూసుకోడానికి వెళ్ళింది. వాడలా గుక్కపట్టి ఏడుస్తూనే ఉన్నాడు.

"ఛీ—ఏం మనిషి—ఏదో భ్రమలో భయపడి—

చంటిపిల్లాణ్నిలా వదిలేసిందో-" అనుకొంది సూర్యావతి. ఆమె అప్పటికప్పుడు వాణ్ని ఒడిలోకి తీసుకొని పాలివ్వ సాగింది. పిల్లాడు ఆకలితో ఉన్నవాడిలా పాలు తాగ సాగాడు—"వెర్రి వెధవకి-యెంత ఆకలేసిందో ఏమో-" అనుకొంటూ సూర్యావతి ఆప్యాయంగా వాడి తల నిమిరింది. ఆమె యెంత పిలిచినా శారద మాత్రం చాలా సేపటివరకూ ఆ గదిలోనికి రాలేదు.

చంటిపిల్లాడు పాలు త్రాగి నిద్రపోయాడు. తను భ్రమపడిందో—పిల్లాడు నిజంగా మాట్లాడాడో శారదకు అర్థంకాలేదు. వాడి మాటలు తను స్పష్టంగా విన్నది. వాడు ఎలా మాట్లాడగలిగాడు?

సూర్యావతి మాత్రం శారద మాటల్ని పూర్తిగా కొట్టిపారేసింది. నీదంతా ఉత్త భ్రమ అన్నదామె. శారద మాత్రం వాణ్ణి ఎత్తుకుందుక్కూడా భయపడుతోంది.

రెండు మూడు రోజులు మళ్ళీ ఏ విశేషాలూ జరుగలేదు. శారద భయం క్రమంగా తగ్గింది. పిల్లాడినామె కాస్త చేరదీయసాగింది. ఒక రోజున ఇంట్లో అంతా లేనిసమయంలో—సూర్యావతి చీర అంచులు కట్టించుకు వస్తానని-ఆ వీధిలో కుట్టుమిషనున్న పొరుగింటికి వెళ్ళింది. శారద మగతగా పడుకుంది. చంటిపిల్లాడామె పక్కనే ఉన్నాడు.

ఉన్నట్టుండి శారదకేదో అనుమానం వచ్చి చూసేసరికి పక్కలో పిల్లాడులేడు. ఏమయ్యాడు వాడు? ఎవరైనా యెత్తుకుపోలేదుకదా — అనుకొంటూ ఆమె కంగారుగా బాబూ, బాబూ అంటూ ఇల్లంతా కలయదిరిగి వంటింట్లోకి వచ్చి చూసి నిశ్చేష్టురాలై పోయింది.

ఆమె వెళ్ళేసరికి అక్కడ బాబు గ్లాసులో చెంచా పెట్టి పాలు కలియబెడుతున్నాడు. అంటే అప్పటికి ఫ్లాస్కులోని వేడినీళ్ళు గ్లాసులోకి వంపి అందులో పాల పొడి కలిపి కలయబెట్టడం అయింది. ఆమె చూస్తూండగా బాబు గ్లాసులోని పాలను పాలసీసాలోకి పోసి—దానికి పాల పీకను తగిలించాడు. వాడు వెనక్కి తిరగ్గానే శారద పక్కకు తప్పుకున్నది. వాడు తిన్నగా నడుచు కుంటూ మంచందాకా వెళ్ళి మంచంమీద పడుకొని పాలసీసాలో పాలు తాగుతున్నాడు. ఈ దృశ్యం మాత్రం చంటిపిల్లాడు పాలు తాగుతున్నట్టే ఉంది.

శారద గదిలోపలకు వెళ్ళింది. చంటిపిల్లాడు ఏమీ ఎరగనట్లుగా పాలు తాగుతున్నాడు. కులాసాగా ఆడు కుంటూ పాలు తాగుతున్న ఆ క్షుద్రాణ్ని చూస్తే శారదకు చాలా భయంవేసింది. ఆమె అక్కణ్నించి వెనుదిరిగి ఇల్లు వదిలి పొరిగింటికి వెళ్ళి — "నేనిక్కడుంటాను. నువ్వు ముందు ఇంటికి వెళ్ళు—" అంది.

"ఏమయిందే?" అనడిగింది సూర్యావతి.

అయితే శారద అప్పుడేమీ చెప్పలేదు. అక్కడ చీర అంచులు కుట్టడమయ్యాక ఇంటికి వెళ్ళి జరిగినదంతా చెప్పింది. అంతా విని సూర్యావతి మండిపడి—"నిక్షేపం లాంటి క్షుద్రాడు నీకు దెయ్యంలా కనబడుతున్నాడా?" అంది.

"నాకేం వాడిమీద పగా అబద్ధాలు చెప్పడానికి? ఉన్నమాటే అంటున్నాను—" అంది శారద.

"అయితే ఏమిటంటావ్?" అంది సూర్యావతి.

"పిల్లాడికి ఆ మధు తల్లిచేత తాయెత్తు కట్టిస్తే

మంచిది —" అంది శారద.

చెల్లెలి మాటల్లో నమ్మకం కుదరకపోయినా తాయెత్తు కట్టిసే నష్టంలేదనుకుంది సూర్యావతి. ఆమె పిల్లాణ్ని తీసుకుని మధు యింటికి వెళ్ళింది. మధు తల్లి అంతా విని- "కుర్రాడిలో దోషముంటే తాయెత్తు దానంతటదే వెళ్ళి వాడి భుజాలను చుట్టుకుంటుంది—" అంటూ అప్పటికప్పుడు ఓ తాయెత్తును తయారుచేసింది. అయితే అది ఎగిరి కుర్రాడి భుజాలను తాకలేదు. అసలా తాయెత్తులో చలనమేలేదు.

"పోనీ-కుంకం పెడతానమ్మా-కుర్రాడిలో దోష మేమీ లేదు—" అంది మధు తల్లి. పిల్లవాడి నొసటన ఆమె కుంకుమ వుంచింది. పిల్లవాడు ఏ గొడవా చేయకుండా ఆడుకుంటున్నాడు.

సూర్యావతి జరిగినదంతా చెల్లెలికి చెప్పి—"నీకు నా పిల్లాడంటే అయిష్టమెందుకేర్పడిందో నాకర్థం కాకుండా ఉంది. నీకిష్టంలేకపోతే చెప్పు—వేరే యిల్లు చూసుకుంటాం—" అంది.

"ఎందుకే అలా నిష్ఠూరపడతావు?" అంటూ నొచ్చుకుంది శారద. తాయెత్తు చంటిపిల్లాడికెందుకు అవసరపడలేదో ఆమెకర్థంకాలేదు. కనీసం కుంకుమవల్లనైనా కొంత ప్రయోజనముండగలదని ఆశించిందామె.

ఆ రోజు సాయంత్రం అక్కాచెల్లెళ్ళు దొడ్లో కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. పిల్లలాడుకుందుకు బైటకుపోయారు. మగాళ్ళిద్దరూ ఇంటి అరుగులమీద కూర్చుని కబుర్లాడుకుంటున్నారు.

చంటిపిల్లాడిని మంచంమీద పడుకోబెట్టి అక్కాచెల్లెళ్ళు నూతి దగ్గర చేరారు. మంగమ్మ కొన్ని బట్టలు

జాడించి అక్కడ పెట్టింది. వాటిని వాళ్ళు ఆరవేయాల్సి ఉంది.

"ఒక్క నిమిషం ఆగు. నేను బాత్రూంకి వెళ్ళి వస్తాను—" అంది సూర్యావతి. ఆమె చెంబులో నీళ్ళు తీసుకొని—"నేను వచ్చేసరికి — కాళ్ళు కడుక్కుందుకు ఒక్క బకెట్ నీళ్ళు లాగి ఉంచుమా—" అంది. శారద అలాగేనని నూతిలో చేద వేసింది.

సూర్యావతి కనుమరుగు కాగానే చంటిపిల్లాడు మంచంమీంచి లేచి చకచకా నూతిగట్టుమీదకు వచ్చి శారద రెండు కాళ్ళుపట్టి లాగాడు. చేద నూతిలో పడింది. శారద నూతిపళ్ళెంమీద పడిపోయింది. ఆమె పెద్దగా కేకలు పెడుతూ—చకచకా పారిపోయి మంచం మీద పడుకుంటున్న చంటిపిల్లవాడిని చూసింది.

ఆమె కేకలు విని నలుగురూ చేరారు. శారద తన అనుభవం చెప్పింది.

అమాయకంగా నవ్వుతూ ఆడుకుంటున్న చంటిపిల్లాడి గురించి ఆమె చెప్పింది ఎవరికీ నమ్మశక్యం గాలేదు. ఈలోగా సూర్యావతి కూడా వచ్చింది. ఈ పర్యాయం ఆమె కోపాన్నణచుకోలేకపోయింది.

"ఏమండీ—మనమిక్కడుండడం వీళ్ళకిష్టంలేదు. అసలిన్నాళ్ళుండడమే పెద్ద తప్పు. అర్జంటుగా వేరే ఇల్లేదైనా చూడండి. వెళ్ళిపోదాం—" అందామె భర్తతో.

"అలా తొందరపడకండి వదినగారూ—మీ చెల్లాయి నేదో దుష్టశక్తి పీడిస్తోంది. ఇదివరలో ఇలాంటి కబుర్లే చెబితే—మేము ఉత్తుత్తి కబుర్లని చెప్పి తీసిపారేశాం. తీరా చూస్తే అవన్నీ నిజమే? మనం నిలకడమీద నిజం తెలుసుకోవాలి. మీరు వెళ్ళిపోతానంటే మా పిల్లలమీద

ఒట్టు—" అన్నాడు జోగారావు.

షణ్ముఖరావు జోగారావు భుజంతట్టి — "అన్యథా భావించకండి. లేకలేక పుట్టిన మా అబ్బాయిని దెయ్యం గానో, పిశాచంగానో ప్రచారంచేస్తే మాకు బాధగా ఉంటుంది. కొంతకాలం మేము వేరేవుంటాం" అన్నాడు.

అలాగన్న రెండు రోజులకో యిల్లు దొరికింది షణ్ముఖ రావుకి. వాళ్ళు వెంటనే ఇల్లు మారిపోయారు. వాళ్ళలా చేసినందుకు శారద యెంతో బాధపడింది. జోగారావు ఓదార్చాడు.

ఆ రోజు రాత్రి శారద, జోగారావు నిద్రపోతూండగా శారదను యెవరో తట్టిలేపినట్లయింది. ఆమె ఉలిక్కిపడి లేచి చూసేసరికి సూర్యావతి కొడుకు కనపడ్డాడు. ఆమె కెవ్వున అరవబోతే నోరు నొక్కేశాడు. వాడికెంత బలమో — ఆమె కదలలేకపోయింది. వాడామెను విసురుగా మంచంమీంచి విసిరేసి అక్కణ్ణించి పారిపోయాడు.

కాసేపటికి జోగారావు లేచేసరికి శారద మంచంమీద లేదు. దూరంగా కుప్పలా పడివున్న ఆమెను చూశాడు. పరుగున వెళ్ళాడు. నుదురుకు దెబ్బతగిలినట్టుంది. రక్తం కారి గడ్డకట్టింది. ఆమెకు స్పృహ ఉన్నట్లులేదు.

జోగారావు ఆమెను కుదిపాడు. ఓ రెండు నిమిషాల్లో ఆమెకు స్పృహ వచ్చింది.

"ఏం జరిగింది?" అనడిగాడు జోగారావు.

శారదకు విషయం గుర్తురావడానికి కాసేపు పట్టింది. గుర్తు రాగానే ఆమె వణికిపోయి—"మా అక్క కొడుకు నామీద పగబట్టాడండీ — ఇందాకా వచ్చి నన్ను మంచంమీంచి లాగి విసిరేశాడు—" అంది.

జోగారావుకు ఏం చేయాలో తెలియలేదు. శారద భ్రమపడుతోందో—నిజంగా ఆమె చెప్పేవన్నీ జరుగుతున్నాయో తెలియడంలేదు.

"వాళ్ళు మనకు దూరంగా వెళ్ళిపోయారుగదా—ఇక్కడికెలా వచ్చాడు?" అన్నాడు జోగారావు.

"దెయ్యపు వెధవ—ఎలాగైనా రాగలడు!" అంది శారద.

"సరే—చూద్దాముండు—" అంటూ ఆమెను తీసుకుని జోగారావు ఇంట్లో వెతకడానికి బయలుదేరాడు. శారద ముందు రానన్నా — ఒక్కర్తీ గదిలో ఉండడానికి భయపడి అతడితో వెళ్ళింది.

ఇద్దరూ వీధితలుపులు పరీక్షించారు. వేసినవి వేసినట్లే ఉన్నాయి. దొడ్డివైపు తలుపులు వేసేవున్నాయి. పిల్లలు గదిలో వాళ్ళు నిశ్చింతగా నిద్రపోతున్నారు. ఇంట్లో యెక్కడా ఎవ్వరూ లేరు. ఇంక వకుళ గది ఒక్కటి మిగిలివున్నది. అందులో షణ్ముఖరావు, సూర్యావతి పడుకునేవారు. కానీ ఈ రోజు మాత్రం శారదకు ఎందుకో ఇదివరకటి వకుళ, ఆ వాతావరణం గుర్తుకు వచ్చాయి.

"ఆ గదిలో చూడొద్దండీ—" అంది శారద.

"ఎందుకని?" అన్నాడు జోగారావు.

"నాకు భయంవేస్తోంది—" అంది శారద.

జోగారావు నవ్వి—"నీ భయం పోగొట్టడానికే ఆ గది తలుపులు తెరుస్తాను—" అంటూ గది తలుపులు తీశాడు. తలుపు పక్కనే స్విచ్ వున్నది. అది ఆన్ చేయగానే గదంతా ప్రకాశవంతమైంది. శారదమాత్రం కళ్ళు తెరవలేదు. దీపం వేయగానే ఆమె కళ్ళు మరింత

గట్టిగా మూసుకున్నది.

జోగారావు గదిలోకి చూస్తూ ఉన్నట్టుండి ఓ పెద్ద కేక పెట్టాడు. అతని కేక విని హడలిపోయిన శారద "ఏం జరిగిందండీ—" అంటూ తనూ కళ్ళు తెరిచిచూసి కెవ్వున కేక పెట్టింది. ఆ కేకకు పక్క గదిలో నిద్ర పోతున్న పిల్లలిద్దరూ పరుగున లేచివచ్చి అక్కడి దృశ్యం చూసి బెంబేలెత్తిపోయి కేకలు పెట్టారు.

వకుళ గది గుమ్మానికి తిన్నగా గోడకానుకుని ఓ ఆకారం నిలబడివుంది. ఆ ఆకారం రెండు చేతులూ ముందుకు జాపివుంది. దాని చేతిలో ఓ తల వుంది. ఆ తల రెండు కళ్ళూ తెరిచి ఉన్నాయి. ఆకారానికి తలలేదు.

ఆకారం చేతుల్లోని తల కోదండానిది!

32

"మధూ—!" గుసగుసలాడుతున్నట్లుగా పిలుపు.

మధు ఉలిక్కిపడి లేచాడు. అతడి కళ్ళు కిటికీవంక చూశాయి అప్రయత్నంగా. అక్కడ వకుళ వుంది. జుట్టు విరబోసుకొని—మోహినిలా నవ్వుతూ—మధూ అని పిలుస్తోంది.

మధు లేచి—దొడ్లోకి వచ్చి ఆమెను సమీపించాడు. ఆమె వెనుకడుగు వేసింది.

అతనామెను తాకడానికి ప్రయత్నిస్తూ ముందడుగు వేశాడు. పకుళ వెనుకడుగు వేసింది.

అలా ఇద్దరూ ఓ చెట్టుక్రిందకు వెళ్ళారు.

ఆమె పైకి ఎగురగలదని మధుకు తెలుసును. అందుకే అతడామెను ఈలోగానే అందుకోబోయాడు. అయితే వకుళ ఊహించని విధంగా ముందుకు వచ్చి—అతడిని తన కౌగిలిలో బంధించింది.

"ఏమిటిది వకుళా — నా ఊపిరి సలపడంలేదు—"
అన్నాడు మధు.

వకుళ నవ్వింది—ఎప్పటిలాగా—నెమ్మదిగా భయంకరంగా! అప్పుడామె మధుని వదిలిపెట్టింది. అతడప్పుడు కదలడానికి కూడా అశక్తుడయ్యాను. వకుళ ఉన్నట్లుండి మధు చేయి అందుకొని మణికట్టునుంచి భుజందాకా నాకింది. అప్పుడు....

"తాగు వకుళా—నా రక్తం తాగు....నా శరీరంలో ఒక్క చుక్క రక్తం మిగలకపోయినా బాధపడను. ఈ ఆనందం కోసం నేను ఏమైపోయినా బాధపడను—"
అన్నాడు మధు.

"నా కోరిక ఈ రోజు తీరుతుంది మధూ!" అంది వకుళ మధ్యలో ఒకసారి ఆగి.

"ఊఁ క్విక్—ప్లీజ్ వకుళా....క్విక్—" అన్నాడు మధు.

"అలాగేలే — నీతో కాసేపు కబుర్లాడాలని ఉంది నాకు. ఈ రోజు మనిద్దరం ఇలా కలిసి కబుర్లు చెప్పుకునే ఆఖరి రోజు. నీలాంటి వాళ్ళందర్నీ అంతంచేసి కొత్త జీవితం ప్రారంభించబోతున్నాను. అదెలాంటిదో తెలుసుకుంటావా మధూ!"

"చెప్పు—"

"రెండొన్నుల రక్తంతో తృప్తిపడే రోజులు పోతున్నాయి. రోజుకొక మనిషిని రక్తం పీల్చి ఆనందిస్తాను. ప్రపంచంలో ఏ మనిషినీ సుఖంగా ఉండనివ్వను. దేశదేశాల్లో కలకలం సృష్టిస్తాను. నన్నెవ్వరూ ఎదుర్కోలేరు. ఏ మారణాయుధమూ నన్ను నాశనం చేయలేదు-" అంది వకుళ.

(ఇంకా వుంది)